

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပန်းသီချင်း

ရင်ခုန်သံရဲ့အမိန့်ကိုနာခံသူပါ

ပန်း : ချိုသိန်းစန္ဒြေ

အခန်း(၁)

ဒီလင်းသည် ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာပေါ် ပတ်လက်လှဲအိပ်ကာ
နားကြပ်တစ်ဖက်(Walk Man)တပ်ပြီး သီချင်းနားထောင်နေမိခိုက် ဖုန်းမည်သံက
သူ့ကို နှောက်ယှက်လာသည်။

ဒီလင်း ခဏတော့ ငြိမ်နေမိသေးသည်၊ ပြီးမှ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ ...

“ဟဲလို...ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမိ၏ ။

“အိုးဝေနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

တစ်ဖက်က အသံလေးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

“ခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲခင်ဗျာ”

ဟု ပြန်မေးမိသည်။

“အိုးဝေ မရှိဘူးလား၊ အိုးဝေနဲ့ မိတ်ဆက်မလို့”

“ဪ”

မိတ်ဆက်မလို့၊ ထူးဆန်းလှသည်လား။

အပြောင်းအလဲတွေက မြန်ဆန်လွန်းသည်။

သူ မရှိတုန်းခဏ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ။

မနာလိုတောင် ဖြစ်လာမိ၏ ။

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ”

သူ ချက်ချင်းပဲလူစားဝင်လိုက်သည်။ အိုးဝေ လုပ်ရတာ ရယ်ချင်သွား၏ ။

သူက ပျင်းပျင်းနှင့်သီချင်း နားထောင်နေမိတာပါ။ အခုလို ဖုန်းပြောရတာ အပျင်းပြေလိမ့်မည်။

ကောင်မလေးအသံက နားထောင်ကောင်းသည်။ နားဝင်ချိုသည်။ သူ့ကို ဖမ်းစားစွဲ ဆောင်နိုင်သည်။ ဆက်ပြီး ပြောနေချင်သည်။ သူ ချက်ချင်းပဲ စိတ်ပါသွားသည်။ ဖုန်း မချပစ်ချင်။

“ရှင်က အရမ်းတည်တယ်ဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်”

“ဟုတ်တယ်”

သူက ဝန်ခံတော့ ကောင်မလေးက ရယ်လိုက်၏ ။ ရယ်သံလေးက ချိုမြိန်သာယာသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

သူမေးတာကို ကောင်မလေးက ပြန်မဖြေ။

“နာမည်မပြောရသေးဘူး”

“အင်းပြောမှာပေါ့” ဒီလင်းက မျက်စိမှိတ်ကာ နားထောင်နေ၏ ။

“ရွှေလှိုင်းပြာ”

တစ်ခွန်းချင်း ပီပီသသ ပြောပြ၏ ။

“အိုးဝေ”

“ပြောပါ”

သူက ချက်ချင်း မထူးမိ။ တကယ်ဆို သူက အိုးဝေမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူက ဒီလင်း။ အိုးဝေ မဟုတ်ဘဲ အိုးဝေလုပ်ရတာ ကြောင်တက်တက်တော့ နိုင်တာအမှန်။ စကားမမှားအောင် ဂရုစိုက်ရပါသည်။

“အိုးဝေ အသက်ဘယ်လောက်လဲ”

သူက မဖြေ။ မေးခွန်းတိုင်း ဖြေဖို့မလို။ ကောင်မလေးက ရယ်သည်။

“ငယ်လား၊ ကြီးလား သိချင်တာပါ မဖြေရင် ဘလင့်နံ (ကွက်လပ်) ချန်ထားလိုက်မယ်”

ကောင်မလေးက ဆုံးဖြတ်လိုက်၏ ။ သူ့ကို စိတ်မဆိုး။ စ,ပြီး ဖုန်းဆက်သူကအရှုံးပဲ မဟုတ်လား။ သူက အသာစီးရသည်လေ။

“နောက်တစ်ခုမေးမယ်”

“မေးပါ”

“ကောင်မလေး ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ”

“မရှိပါဘူး”

မေးခွန်းဆုံးတာနှင့် တန်းဖြေမိ၏ ။

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မယုံတစ်ဝက်, ယုံတစ်ဝက်ပဲ”

“အင်း”

“ဒါနဲ့မေးရဦးမယ်”

မေးခွန်းတွေချည်း ဆက်တိုက်လာနေပါရောလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး။

သူလည်း မေးစရာတွေ ချက်ချင်းစဉ်းစားလိုက်၏ ။

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ကောင်မလေးက ပြန်မဖြေဘဲ ရယ်နေသည်။

“ရပါတယ် ထားတော့၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“အဟင်း.... အိမ်မှာနေတာပေါ့”

“လိပ်စာပြောပြပါ”ရွှေလှိုင်းပြာက လိပ်စာတစ်ခု ရွတ်ပြသည်။

“ရွှေလှိုင်းပြာ”

“ဟင်”

“အခု ဘယ်က ပြောနေတာလဲ”

“ဝရန်တာမှာ”

ကောင်မလေးနှင့်စကားပြောရတာ ပဟေဠိတစ်ခုကိုအဖြေ ရှာနေရသလို
စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း၏ ။

“မြင်ရင် စိတ်ပျက်သွားမှာ”

“ဘာလို့”

“ပုံစံကြီးက စိတ်ပျက်စရာကြီးရှင့်”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုပုံ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“စိတ်မပျက်ဘူးလို့ ကတိပေး”

“ပေးပါတယ်” ကောင်မလေးက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“ကျွန်တော် လာတွေ့မယ်”

“ဘယ်တွေ့လဲ”

“အခုချက်ချင်းလား”

“ဟုတ်တယ်လေ မရဘူးလား”

ရွှေလှိုင်းပြာဆိုသော ကောင်မလေးက အံ့သြသွားပုံရ၏။ သူက
သည်လိုပါပဲ စိတ်မြန် လက်မြန် လက်တွေ့ရသူ။

“ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးလား”

ကောင်မလေးက ခဏငြိမ်နေပြီးမှ...

“အထင်မသေးရင်...”

ဟု လက်ခံလိုက်၏။

“အိုကေ... တစ်နာရီအတွင်း ရောက်မယ်”

သူပျော်သွားမိသည်။

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မမြင်ဘူးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုသိမှာလဲ”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်” သူ့ကို လှောင်ရယ်သလားဟု ထင်မိ၏။

“မရယ်နဲ့ကွာ တကယ်ပြောနေတာ”

“အင်း...ဟုတ်ပါပြီ၊ ရွှေလှိုင်းပြာလည်း ဂျင်းပဲ ဝတ်လာမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလွယ်တကူ သိနိုင်ဖို့

အပြန်အလှန် ညှိနှိုင်း မိကြသည်။ အချိန်နှင့် နေရာပါသေချာ ပြောမိ၏ ။

“ဘိုင်”

ဖုန်းချပြီးတော့ သူ ရင်ခုန်မြန်နေသလိုပါ။

မမြင်ဖူးကြဘဲ ချိန်းထားတာ ထူးဆန်းနေပါသည်။

အိုးဝေ အခန်းရှိရာ လျှောက်လာပြီး တံခါးကြားမှ ချောင်းကြည့်တော့
မွေ့ယာပေါ် အိပ်နေတာကို တွေ့ရသည်။ သွားနှိုးပြီး ပြောပြရကောင်းမလား
တွေးနေတုန်း.... ဖုန်းသံ မြည်လာပြန်တာမို့ ဧည့်ခန်းဘက် ပြန်လျှောက်ခဲ့ရ၏ ။

“ဟဲလို”

“ဒီလင်းလား”

“ဗျာ”

“ပြီးပြီလား”

သူ့ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားရသည်။ ဦးလေးထူး လာခေါ်မှာ သူ တကယ်မေ့ပြီး
ချိန်းမိ၏ ။

“ဟာ ... ပြဿနာ”

သူ ရေရွတ်လိုက်မိတာ နောင်တရမိ၏ ။ လုံးဝ မေ့နေတာပါ။ သွားပြီ။
သူကလည်း သူပဲ။ မမေ့သင့်ဘဲ မေ့နေတာကိုး။

“ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်”

သူ အပြစ်နှင့်သူ မတတ်နိုင်။ အချိန်ကလည်း တိတိကျကျလည်း
ချိန်းပြီးပြီ။ ကျွတ် ... ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ...။ ကောင်မလေးက သူ့ကို
လာစောင့်နေရင်...

“ဟာကွာ”

သူညစ်ညစ်နှင့် စဉ်းစားမိ၏။ ဟုတ်ပြီ။ အိုးဝေ အခန်းထဲ ဖျတ်ကနဲ
ဝင်သွားမိ၏။

“အိုးဝေ”

ဒီလင်းက အိုးဝေကို နှိုး၏။

“ထတော့”

“မထဘူး ... အိပ်ရေးမဝသေးဘူး”

“ထပါကွာ”

ဒီလင်းက ဇွတ်ဆွဲထူသည်။

“ငါကိစ္စရှိလို့ပါ ထပါတော့... အကူအညီတစ်ခု လိုလို့ပါ”

“အကူအညီ... မင်း ဘာပြဿနာ ဖြစ်လာပြီလဲ”

“ပြဿနာမဟုတ်ဘူး၊ အခွင့်အရေးကွ”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ လာမနှောင့်ယှက်နဲ့”

“မနောက်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာ၊ မင်းဆီကို

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖုန်းဆက် တယ်၊ မိတ်ဆက် ချင်လို့တဲ့၊ မင်းအိပ်နေတော့
ငါပဲ အိုးဝေ လုပ်လိုက်ရတယ်၊ ဟဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့” အိုးဝေက မယုံသလို ကြည်၏။

“ဟုတ်လို့လား...ငါ့ဆီ ဘယ်သူ့မှာ မိတ်မဆက်ပါဘူး”

“ဪ...တကယ်ပါဆိုယုံ၊ ငါနဲ့စကားတွေ အများကြီးပြောတယ်၊

ပြီးတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဖို့ချိန်း လိုက်တယ်”

“မြန်လှချည်လား”

“အေးကွာ”

“ဒါဆိုလဲ သွားပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“မဖြစ်လို့ပေါ့၊ ငါ့ကို ဦးလေးထူး လာခေါ်မှာ”

“အဲဒီ တော့....”

“ငါမသွားရင် မင်းသွားမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟာ ...မဟုတ်တာ”

“လုပ်ပါကွာ... ကူညီပါ”

လက်စသတ်တော့ ပြဿနာက သူ့ဆီတည့်တည့်ဝင်လာသည်ပဲ။

“ရှုတ်ရှုတ်ယှက်ယှက်ကွာ မဖြစ်ပါဘူး”

“သွားပေးပါကွာ၊ ဒီတစ်ခါတည်းပါ၊

ငါကတိမတည်သလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ကောင်မလေးက တကယ်လာမှာ မို့လို့လား”

သူသိပ်ပြီးမယုံချင်ပါ။

“လာမယ်ထင်တယ်”

“လုပ်ပါ ... သွားပေးပါ”

သူက ငြိမ်နေတော့ ဒီလင်းက ဇွတ်တိုက်တွန်းသည်။ “မင်းတော့၊

မလွယ်ဘူး၊ ဖုန်းထဲက နောက်နေတာ ရောမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆို”

ဒီလင်းက လုံးဝ ယုံကြည်တော့၏ ။

“မင်း ငါ့ကောင်မလေးကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားနဲ့”

“မင်းကို ဘယ်သူက သွားပျံ့မယ်ပြောသေးလို့လဲ”

အိုးဝေက မျက်နှာပျက်သည်။

“ဆောရီးကွာ၊ ငါအလကားစတာပါ၊ ကူညီစမ်းပါ”

ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူနေတော့ ဒီလင်းက လူတွေကို ပုံမှားရိုက်၊

အံ့ဩအောင် လုပ်ရတာ ကို ပျော်တာ။ ဆိုးဝါးကောက်ကျစ်သော

ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနှင့် တော့မဟုတ်ပါ၊ ဒီလင်းက စိတ်သဘောထား ကောင်းသည်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်
စကားအချေအတင် ဖြစ်ရသည်။

“သူလည်း ဂျင်းအကျလေး ဝတ်လာလိမ့်မယ်၊ မင်းပြေပြေလည်လည်
ဆက်ဆံဦး”

ဒီလင်းက သူ့ကို စိတ်မချ....

“သူက တစ်ယောက်တည်း လာမှာလား”

“ထင်တာပဲ”

ဟု ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါအကြာကြီး မစောင့်နိုင်ဘူး”

“အေးပါ”

ဒီလင်းက ရယ်နေပေမယ့် အိုးဝေက မရယ်နိုင်။

“ဒီတစ်ခါပဲ”

“အေးပါ မင်းကလဲ”

ဒီလင်းက ကောင်မလေးတွေနှင့် တရင်းတနှီး နေတတ်သူပါ။

တစ်ခါတလေ သူ့ကိုသူ အိုးဝေ လုပ် တတ်သည်။

သူကတော့ တစ်ခါမှ ဒီလင်း မလုပ်ခဲ့ဘူးပါ။ သူကနောက်ပြောင်တာ
မကြိုက်၊ တည်တည် တုံတုံ နေတတ်သူပါ။

အခုလည်း သူဘက်မှ စိတ်မပါဘဲ၊ ဒီလင်း ဇွတ်တိုက်တွန်းလို့သာ
သွားရတော့မှာပါ။

*

အခန်း(၂)

အခန်းထဲမှာ “ရွှေလှိုင်းပြာ”၏ အော်ဂင်တီးသံကလေးက
အေးအေးငြိမ့်ငြိမ့် ထွက်ပေါ်နေ၏။

“လှိုင်းပြာရေ...ရွှေလှိုင်းရေ”

နှင်းဆီမောင်က အဲဒီ လိုပဲ ခေါ်တတ်ပါသည်။ လှိုင်းပြာ ခန်းထဲ
ဝင်လာတော့ အော်ဂင်တီးသံ ရပ်သွား ရသည်။

“မပျင်းဘူးလား၊ တစ်ယောက်တည်း”

“ဟင့်အင်း”

နှင်းဆီမောင်၏ မျက်နှာကလေးက မချိုမချည်ပြီးစိစိ၊
ဘာတွေလုပ်ထားပြန်ပြီလဲ၊ သိပ်ပြီး၊ မသင်္ကာလှ။

“နှင်းဆီ အပြင်သွားမလို့”

အဲဒါ ရွှေလှိုင်းပြာ သိပြီးသားပါ၊ မထူးဆန်း၊ ထူးဆန်းနေတာက
နှင်းဆီမောင်၏ မျက်နှာ။

“ပြောစရာရှိလို့...တို့...ဖုန်းပြောနေတာ ကြားလားဟင်”

“ဟင့်အင်း...မကြားပါဘူး”

“တကယ်လား”

“အင်း...ဘယ်သူနဲ့ ပြောမို့လဲ”

နှစ်ယောက်တည်းနေသော တိုက်ခန်းလေးမှာ နှင်းဆီက
ဦးဆောင်သည်။

“တို့လူတစ်ယောက်နဲ့ ဖုန်းပြောတာ”

“ဪ”

“သူ့နာမည်က အိုးဝေမင်းခန့်တဲ့”

ရွှေလှိုင်းပြာက မော့မော့ကလေးကြည့်ပြီး နားထောင်နေ၏ ။

“သူက ချောတယ်၊ တည်တယ်၊ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးသား
သိရဲ့လား”

နှင်းဆီမောင်က ပြောပြီး ရယ်နေ၏ ။ ရွှေလှိုင်းပြာက ခေါင်းညိတ်သည်။
သိပါပြီ။ နှင်းဆီမောင်က ဇာတ်လမ်း ထွင်တာ။

နှင်းဆီက ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ခဏလေးနှင့် ခင်မင်သိကျွမ်းအောင်
လုပ်တတ်သည်။

နှင်းဆီမောင်သည် ရုပ်ချောပြီး၊ ရဲတင် ပွင့်လင်းသည်။
ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ စန်းရှိသည်။ နှင်းဆီမောင် လိုချင်တာက အောင်မြင်
ကျော်ကြားမှုပါ။

အခုလည်း အနုပညာအလုပ်တွေ လုပ်နေပါပြီ။

နှင်းဆီမောင်ကို အချို့ဆို သိဖူးကြသည်၊ မြင်ဖူးနေကြပြီ။
နှင်းဆီမောင်နှင့် ရွှေလှိုင်းပြာက ရုပ်ချင်းမဆင်။

“ဆက်ပြောလေ ဖုန်းဆက်တော့ ဘာတွေဖြစ်လဲ”

“အင်း...ပြောမယ်”

“သူ့အသံက”

နှင်းဆီမောင်က ထိုင်နေသော ရွှေလှိုင်းပြာကို နောက်ကနေဖက်ထားပြီး.

..

“သူ့အသံက . . .ဖုန်းချပစ်လိုက်ရမှာ နှမြောတယ်”

ကီးဘုတ်ပေါ်လက်ကလေးတွေ တင်ထားတာကို ရုတ်လိုက်ပြီး
ရွှေလှိုင်းပြာက ရယ်၏။

နှင်းဆီမောင်တော့ သည်တစ်ခါ ကျရှုံးပြီ။

“သူငယ်ချင်းတွေက ပြောလို့၊ ဘာရယ်မဟုတ်ပါ ဆက်မိတာပါ။
ဒါပေမယ့် . . .ပြောရင်းပြောရင်း အရှိန်ရ သွားတယ်၊ သူကတွေ့ချင်တယ်တဲ့”

“ဘုရားရေ. . .မြန်လှချင်လား”

ဘယ်လိုကြီးလဲ။ လွယ်လွန်းမနေဘူးလား။ ရွှေလှိုင်းပြာ လိုက်လို့မမီ။
တစ်ခါမှ မသိဘူးကြပဲ၊ အသံကြားရုံနှင့် ရင်းနှီးသွားကြသတဲ့လား။

“ခက်နေတာက နှင်းဆီအပြင်သွားရမယ်”

“ဟင်”

ရင်ထဲမှာ ထိပ်ကနဲဖြစ်၏။

နှင်းဆီကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“နှင်းဆီက. . .ရွှေလှိုင်းပြာဆိုပြီး မိတ်ဆက်ထားတာ” အမယ်လေး။

လှိုင်းပြာ မျက်လုံးကလေး ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွား၏။

“ချက်ချင်းကြီးဆိုတော့၊ အမုန်းအတိုင်း မပြောချင်ဘူး”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

နုတ်ခမ်းလေးစူကာ ဖတ်ထားသော လက်ကလေးကိုဖယ်ချပစ်၏။

တစ်ခြားနာမည် ပြောလည်း ရပါလျက် နှင့်။

“နှင်းဆီက လှိုင်းပြာလုပ်ရတာ ကြိုက်တယ်”

“ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ကောင်းပါတယ်”

အရေးဆို ရွှေလှိုင်းပြာနာမည်ပဲ ခေါင်းထဲရောက်တတ်တာမုန်းစရာ။

“အဲဒီ တော့”

စကားကို ရပ်ထားပြီး၊ ပြုံးစေ့စေ့ကြည့်ကာနေတော့။ နှင်းဆီကို
ရွှေလှိုင်းပြာက မျက်စောင်း ရွယ်မိ၏ ။ နှင်းဆီ ကို ရယ်မောရင်း...

“ကူညီပါ...တစ်ခါတည်း၊ ပလိစ်”

ရွှေလှိုင်းပြာရင်ထဲ ထိတ်ခနဲလည်း ခုန်သွားရ၏ ။

ရှုတ်ရှုတ်ယှက်ယှက်တွေ မလုပ်ချင်။

“မသွားပါဘူးဟယ် ဘာလို့သွားတွေ့ရမှာလဲ”

ဟု ငြင်းမိ၏ ။ ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝ လက်မခံချင်။

“ဒီတစ်ခါပဲ သွားပေးပါ...သူက စောင့်နေမှာဟဲ့”

ဟု တောင်းပန် တောင်းဆိုလာ၏ ။

“သိမှမသိတာ...မသွားလို့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဟာ...နှင်းဆီလည်း သိလို့ချိန်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ..”

“မသိဘဲနဲ့များ...အံ့ရော”

ရွှေလှိုင်းပြာက နှာခေါင်းလေးရှုံ့သည်။

“ဖုန်းပြောရင်းနဲ့ သူ့ကို ယုံသွားလို့ပါ”

နှင်းဆီမောင်က ဆင်ခြင်ပေး၏။

“သူက ဂျင်းဝတ်လာမယ်။ ရွှေလှိုင်းလည်း ဂျင်းပဲဝတ်”

ရွှေလှိုင်းပြာက ပင့်သက်ရှိက်သည်။ ဇွတ်တရွတ်ကြီးလား၊

ဘယ်လိုတွေလဲ စိတ်ကျဉ်းကြပ် လိုက်တာ။

“ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံခဲ့နော်”

ဟု အပိုင်မှာ၏။

ရွှေလှိုင်းပြာ၏ အားနည်းချက်ကို နှင်းဆီသိသည်။ နှင်းဆီစကားကို မငြင်းရက်တော့ လိုက်လျှော်ချင်မိတာ။ သူလိုချင်တာရှိရင် မျက်နှာကတစ်မျိုး။

“ဒီတစ်ခါတည်းပါဟယ်”

“ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ်”

နှင်းဆီမောင်က စူပုတ်နေသော ရွှေလှိုင်းပြာ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ ပါးလေးကို ချစ်စနိုးဆွဲ၏။

“ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ နှင်းဆီလုပ် “story” တွေထဲ မပါချင်ပါဘူးလို့ ပြောပြီးသား”

“အင်းပါ၊ ဒီတစ်ခါပဲ သွားတွေ့လိုက်ပါ၊ အရေးတကြီးကိစ္စ တခုနဲ့တိုက်ဆိုင်သွားလို့ပါနော်၊ နောက်ဆို မသွားခိုင်းပါဘူး၊ စိတ်ချ၊ သွားချင်တယ်ဆိုရင်တောင် မလွှတ်ဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အမယ်လေး၊ ဘယ်တော့မှလည်း မသွားချင်ပါဘူး”

ရွှေလှိုင်းပြာက စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်အဝတ်အစားထလဲသည်။

လိုက်လည်းလိုက်ပါရဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဆန်းဆန်းပြားပြား စွန့်စားရတာ တွေကို ဝါသနာပါသည်ထင်ပါရဲ့။

အခန်း(၃)

“ဟော...ကားလာပြီထင်တယ်”

နှင်းဆီမောင်က ရွှေလှိုင်းပြာကို အော်ပြောပြီး သားရေအိတ်ကလေးကို ဟန်ပါပါလွယ်ရင်း ဖိနပ်စင်ပေါ်က ကြိုးသိုင်းအပြာရောင် ဖိနပ်လေးကို ဖျတ်ခနဲစီးလိုက်၏။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား အိမ်တံခါးသော့ခတ်ကာအောက်သို့ ဆင်းလာကြသည်။ ဦးလေးသော်က ကားထဲမှာ အသင့်စောင့်နေ၏။

“ကြာလိုက်တာကွာ”

ဟု ဦးလေးသော်က ဆို၏။

“သူ့ကိုခေါ်နေရလို့”

“ဟုတ်လား”

“ရွှေလှိုင်းပြာရော လိုက်မှာလား”

ရွှေလှိုင်းပြာ ပါတာမဟုတ်။ ခါတိုင်း သူတို့ကိစ္စနှင့် သွားလာရသည့်အခါ လှိုင်းပြာပါတာ မဟုတ်၊ ဦးလေးသော်က တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကားကြုံလိုက်လာတာ”

ဦးလေးသော် ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ မောင်းထွက်လာတော့၏။

“ဦးလေးသော်...ရပြီ၊ ရပ် ...ရပ်”

“အင်း”

ရွှေလှိုင်းပြာက ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီး လက်ပြနုတ်ဆက်လိုက်၏ ။
ရွှေလှိုင်းပြာက တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာပြီးမျဉ်းကျားမှ ဖြတ်ကူးလိုက်သည်။
မျက်နှာထားလေးကတော့ ခပ်တင်းတင်း။

အဓိပ္ပာယ်မရှိလှသော ရည်ရွယ်တစ်ခုလားဟုတွေးမိသည်။
စိတ်အနည်းငယ်လှုပ်ရှားကာ ရယ်ချင်သလိုလိုလည်း ဖြစ်မိသည်။ နှင်းဆီက
အထူးအဆန်း တော်တော်ထွင်တတ်သည်။

ထိုအချိန် ကားအဖြူလေးတစ်စီးက “ဆန်းမစ်ပတ်ဖြူး”ထဲက
ကားပတ်ကင်မှာ ရပ်သွားပြီး၊ ကားထဲကနေ အသားဖြူဖြူအရပ်ရှည်ရှည်
ယောက်ျားတစ်ဦး ဆင်းလာ၏ ။

သူက “ဆန်းမစ်ပတ်ဖြူး”ရှေ့ကိုလျှောက်လာသည်။ သူသည်
ယောက်ျားလေး နက်မှောင်သော ဆံပင်လေး တွေကိုပိုင်ဆိုင်ပြီး မျက်နှာက
တည်ကြည်သည်။

နေ့လည်ပိုင်းမို့ ဆန်းမစ်ပတ်ဖြူးမှာ ကားတွေများနေသည်။ သူက
ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ပဲ ခေါင်းငုံ့နေ၏ ။ ပြီးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကနေ
ကောင်မလေးတစ်ယောက်လျှောက်လာတာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏ ။

အမှတ်တမဲ့ ခြေလှမ်းတုံ့သွားမိသည်။ တည်တည်တင်းတင်း
မျက်နှာထားကလေး...

“ဟင်”

သည်ကောင်မလေးကို သူမြင်ဖူးသည်။ ချက်ချင်းပဲ မှတ်မိသွားရပြီ၊
ပြီးခဲ့သည့် တနင်္ဂနွေက မှတ်မှတ်ရရ အသေအချာတွေ့ခဲ့ကြတာပဲ။ အဲဒီ
တုန်းကလည်း ခုလိုပဲ ခပ်တင်းတင်းလေသာ။ ပြီးတော့ ...

သူမ သိပ်လှတာလည်း ခုထက်ထိမှတ်မိနေသည်။ တိုက်ဆိုင်စွာ သူမနှင့် အိုးဝေ ဆိုင်ထဲအတူတူဝင်မိကြသည်။ ထိုအချိန်ခဏမှာ သူမ သူ့ကို လှမ်းတွေ့သွားပြီး မျက်ဝန်းကလေး ဝိုင်းကာမှတ်မိကြောင်း သိသာသည်။

သူ့ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ပျော်သွားရသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေအလိုလို ပြုံးမိသည်။ မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းလေး ကိုတော့ သူလန့်မိတာအမှန်။ ရုတ်တရက် သူ့စိတ်တွေက အလိုလို ပေါ့ပါးရွှင်ပျလာရသည်။

သူလည်း ဒီလင်းကို စိတ်တိုချင်သည့်ကြားကပင် သူမကို တွေ့ခွင့်ရတာ ကို တော့ဘာ ကြောင့် မှန်းမသိ ကျေနပ်မိလေသည်။

သူကလေးက ရွှေလှိုင်းပြာများ ဖြစ်နေမလား။ သူ အသက်ရှူမြန်လာသည်။ သူမလည်း သူ့ကို မသိမသာ ကြည့်နေသည်။ ဝတ်စားထားတာကလည်း ဂျင်းဂါဝန်ရှည်ကလေးနှင့် သူသတိ လက်လွတ် သူမကိုစိုက်ကြည့် နေမိသည်။

ရွှေလိပ်ပြာ ပင့်သက် ရှိုက်သည်။ အူကြောင်ကြောင် နိုင်လှလာပါလား။ လက်ထဲက ဟန်းဖုန်းကလေး ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် အကြောင်းမဲ့ လုပ်နေမိ၏ ။

ခုထက်ထိတော့ ဟိုတစ်ယောက်ပဲ ရှိနေသည်။ ဝတ်ထားတာကလည်း ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်း လက်ပြတ် အကျ..နှင့် ဒီတစ်ယောက်ပဲဖြစ်နေမလား။

သေချာနေပေမယ့် သူမစိတ်ထဲက ဘာကိုမှန်းမသိ အလိုမကျ ဖြစ်လာမိတာ။ သူက အိုးဝေလား။ စိတ်ထဲ ဇေဝဇေဝါနှင့်ပြန်သွားရမလား။ ဆုံးဖြတ်မရအောင်ရှိသည်။

သူက အချိန်ဆွဲမနေတော့ပဲ၊ ရွှေလှိုင်းပြာ ဟုတ်မဟုတ်သိရအောင် neck staff လည်စည်းပုဝါက ရောက် လာတာကိုး။

မျှော်လင့်မထားသော ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ခဏတော့နာကျင်နေမိ၏ ။

ဒီလင်း ချိန်းဆိုရာသို့ တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာသည်။ အိုးဝေရင်ထဲမှာ ပထမတော့ ဆုံတွေ့မှုကို ဟုန်းကနဲ ပျော်ရွှင်သွားပြီး နောက်တော့ လစ်ဟာ နှမေျော်သွား၏။ ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ။

လျှို့ဝှက်သော ရင်နာမှုနှင့်ပြီးပြကာ ...

“ဘာသောက်မလဲ” ဟုမေးလိုက်၏။

“တစ်ခုခု...ဘာဖြစ်ဖြစ်ရပါတယ်”

အားနာဟန်၊ မဝံ့မရဲဟန်ပါသော စကားသံတိုးတိုးကလေး။ အိုးဝေက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိမ့်ပြီး ကော်ဖီနှစ် ခွက်မှာလိုက်၏။ ရှေ့က ကောင်မလေးကြောင့် သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားချင်သလို ခံပြင်းအောင့်သက်မှုကိုလည်း တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်မိ၏။ ဘာကြောင့် ရင်ထဲ ထိခိုက်မိသလဲ။

ကောင်မလေးက မကြာမကြာ ကြည့်မိတော့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိလျှင် နှစ်ယောက်သား မျက်နှာလွဲမိကြ သည်။

“ကျွန်တော်ကို မှတ်မိလား”

ဒုတိယအကြိမ် ဆုံတွေ့မှုဆိုတာ သေချာအောင် သူ မေးလိုက်ပါသည်။ ရွှေလှိုင်းပြာက နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဟင့်အင်း” ဟု ညာရမလား။

“အင်း...မှတ်မိပါတယ်” ဟု ဝန်ခံရမလား။ ညာလည်း သူက သိမှာပါ။ သူက လူ “အ” မှ မဟုတ်တာ။

ပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှပါသည်။ ဒီလင်နှင့်ဖုန်းပြောတုန်း ကတော့ ရွန်းရွန်း ဝေနေပြီး အခု သူနှင့်တွေ့မှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူအားမလို အားမရ ဖြစ်မိ၏။

တကယ်ဆို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီး၊ ကိုယ်က ဒီလင်းကြောင့်သာ
ရောက်လာရသူပါ။ ဘာမှခံစား နေစရာမလို။

ဒီလင်း ပြောပြခဲ့ပုံနှင့် လက်တွေ့တကယ်က မြင်လိုက်ရတော့
ကွာခြားနေတာအမှန်။ သည်ကောင်မလေးက စကားနည်းသည်၊ ရှက်တတ်သည်။
မဝံ့မရဲပုံစံနှင့် သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်း၏ ။

သူပဲ ထင်မိလို့လားမသိ၊ သူကလည်း ဒီလင်းကို Non-
Stop(ဆက်တိုက်)ကြီး မပြောတတ်ပါ၊ ပြောစရာ စကားလည်း မရှိ။

အခုလို တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ထိုင်နေရတာ
ကိုတော့ သူ အားနာမိတာအမှန်။ ကောင်မလေးပြုံးလာအောင် သူ ဖန်တီးချင်သည်။

သူ့အပေါ် တရင်းတနှီးစကားတွေ ပြောရဲလာအောင် လုပ်ချင်ပါသည်။
ကိုယ့်ရှေ့က ကောင်မလေးကို ဂရုဏာသက်မိလို့ပါ။

*

အခန်း(၄)

လှိုင်းပြာကို ချပေးပြီး Taxi ကပြန်ထွက်သွားသည်။ လှိုင်းပြာက အိုးဝေကို လက်ကလေးထောင်ပြပြီး နှုတ်ဆက်မိ၏ ။

လျှို့ဝှက်သို သိပ်သော အပြုံးတစ်ခုက ရယ်ချင်စိတ်မအောင့်နိုင်ဘဲ ခစ်ခနဲအသံထွက် အောင် ရယ်မိ၏ ။

ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ်ဟာ လူကြီးမသိအောင် တစ်ခုခုခိုးလုပ်မိတဲ့ ကလေးငယ်လိုပဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသလား။ နှင်းဆီမောင်တော့ ပြန်ရောက်သေးပုံမရ။

သူမတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရအောင် ဝါသနာပါရာ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နိုင်အောင် သီးသန့် နှစ်ယောက်တည်း လာနေခဲ့တာ ကြာပြီမို့ သူမနှင့်သည်အိမ်လေးက ရင်းနှီးနေပြီးသားပါ။

အိမ်တွင်း ဝင်လိုက်တာနဲ့ အဲစပရေးနံ့သင်းပျံ့ပျံ့လေးကို ရှူရှိုက်ရသည်။ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်ပြီးမှ အိပ်ခန်း တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏ ။ ဂျင်းအကျူးကိုလဲကာ ဂါဝန်ပျော့ပျော့ကလေး ဝတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲချလိုက်၏ ။ အိုးဝေတဲ့လား။

ဒုတိယအကြိမ်၊ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး။ ပထမအကြိမ် တွေ့ခဲ့စဉ်ကလည်း ရိုးရိုးလေးပေမယ့် ဆန်းနေပါသည်။

ရွှေလှိုင်းပြာကပဲ သူ့ကို ထူးထူးခြားခြား မှတ်မိနေတာလား မသိ။

အဲဒီ နေ့က...

“ဒီနေ့ မင်းအဖေဆီ သွားမှာဆိုတော့ ဆံပင်ညှပ်မှာပေါ့” ဟု မျိုးဇော်က မေးလာ၏။

“အေးကွာ...ဆံပင်မညှပ်ချင်လို့ စဉ်းစားနေတာ”

“မင်းက ဆူမှာကြောက်နေတာပေါ့လေ၊ တစ်ခါတလေ အဆူခံရတာ များ ခံလိုက်ပေါ့ကွာ...ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု ချောက်တွန်း၏။

“မင်း မပို့စမ်းပါနဲ့၊ သူမကြိုက်တာ မလုပ်ချင်လို့”

“မင်းတို့ ညီအစ်ကိုကလဲ ပြောင်းပြန်၊ ဒီလင်းနဲ့ မင်းမတူဘူး၊ မင်းလည်း လိမ္မာလာပြီပဲ”

ဟု မျိုးဇော်က ဆို၏။

“လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့ကိုလာ မမြှောက်နဲ့”

သူ့ကျောကို လာပုတ်သော မျိုးဇော်လက်ကို နောက်ပြန်ပုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ငါ့အသိဆိုင်ရှိတယ်၊ သွားညှပ်မလား”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွ၊ ငါက ချေး (ဂျီးများတယ်)”

“လုံးဝဖြစ်တယ်၊ လာ...သွားရအောင်၊ စိတ်တိုင်းကျစေရမယ်” ဟု မျိုးဇော်စကားကြောင့် သူလည်း ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ငေါက်ခနဲ ထလိုက်ခဲ့သည်။

မျိုးဇော်ခေါ်သွားတာက အမျိုးသား အမျိုးသမီး အအေးခန်း အလှပြင်ခန်းမလေး တစ်ခုပါပဲ။ ဆိုင်ထဲဝင် သွားတော့...ခုံစေ့နီးပါး

နေရာယူထားတာတွေ့ရ၏။

“ဟေ့ကောင်...မိန်းမဆိုင်ကြီးကွ၊ ယောက်ျားလည်း တစ်ကောင်မှ မတွေ့ဘူး”

သူစိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မျက်နှာကြီးကို နံရံပေါ်မော့ထားကာ အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

“ရှိပါတယ်”

သူဆံပင်ညှပ်သည့်ဆိုင်က စောင့်ရတာ ကြာသည်။ စိတ်မရှည်ချင်စရာ။ သူတို့နှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေတုန်း မှာပဲ၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူတို့ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်...

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဟု မေးလာ၏။

“လာထိုင်လိုက်...ဘယ်လိုပုံ ညှပ်ချင်တာလဲ”

ဟု ခုံမှာ ထိုင်စေပြီးမေး၏။

“နည်းနည်းပဲ ညှပ်ချင်တာ”

“ရပါတယ်၊ ဘယ်အနေမျိုးလိုချင်တာလဲ ပြောပေါ့”

ထိုအချိန်မှာ ဆိုင်အတွင်းသို့ နောက်ထည့်ဧည့်သည်တွေ ဝင်လာရာ၊ အနီးမှာ ရပ်နေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ...ထိုအမျိုးသမီးက...

“သမီး လုပ်ပေးလိုက်နော်”

ဟု ညွှန်ကြား၏။

သူက ထိုကလေးမအား၊ အထင်မကြီးနိုင်ဘဲ...

“ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးလို့ မရဘူးလားဗျာ” ဟု စောဒကတက်မိ၏။

ကောင်မလေးကို အားနာမိတာ အမှန်၊ မယုံတာလည်း အမှန်၊ စိတ်မချ၊ သူ့ဆံပင်ပုံ ပျက်သွားမှာ စိုးရိမ်မိ၏။

“ရပါတယ်”

ဟု ကောင်မလေးက ဘီးချွန်ကို ကိုင်ကာ သူ့ ဆံပင်ကို ညှပ်ဖို့ပြင်၏။

မျက်စောင်းလည်း မသိမသာရွယ်မိသည်။ ဟွန်း..

.အထင်သေးလိုက်တာ၊ လူကိုများ ဘာမှမတတ် သေးသည့်ဆိုင်က တပည့်တစ်ယောက်ဟု ထင်နေသည်။

“သူလည်း...ကျွမ်းကျင်ပါတယ်ကွာ၊ စိတ်တိုင်းကျစေရမယ်”

သူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ့ဆံပင်တွေကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲယူပြီးနေလိုက်သည်။ ဘယ်လိုကောင်မလေး ပါလိမ့်။

မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်း ကြည်လင်နေသည်။

“ဒီကောင်က သူ့ဆံပင်ကို သိပ်သည်းတာ၊ ပုံပျက်မှာ စိုးရိမ်တာ နည်းနည်းညှပ်တာ၊ အခုလဲ သူ့ အဖေဆီ သွားရမှာမို့”

မျိုးဇော်က သူ့အသိ အန်တီကြီးကို ရှင်းပြ၏။

“ဪ... ”

အိုးဝေက သူ့အကြောင်းကို သည်လောက်ပြောနေတာ မကြိုက်၊ သူက စကားနည်းသည်။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေ လျှောက်မပြောတတ်ပါ။

မျိုးဇော်ကတော့ Non-Stop။

အဆက်မပြတ် စကားဆိုတတ်သူပီပီ၊ သူ့အကြောင်းတွေ အကုန်ပြောပြနေ၏။ သူ့ Histiry တစ်ခုလုံး လိုလို ပါပဲ။

ဆံပင်ညှပ်ပေးသော ကောင်မလေးက မပြုံးမရယ်နှင့်၊ နှုတ်ခမ်းလေး
တင်းစေ့ကာနေ၏ ။ သူ့ကို သိပ်အစာမကြေ၊ သူက အထင်သေးသလို
ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

တမင် မရည်ရွယ်ပါ။

မတော်တဆ ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။

သူက သူ့ဆံပင်ကို စိုးရိမ်လို့ပါ။

*

အခန်း(၅)

အိုးဝေက အိပ်ရာပေါ်လှဲချပြီး၊ နဖူးပေါ်လက်တင်ကာ
ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ နွေးတေးတေးနှင့် ရင်ခုန်သလိုလို ပျော်သလိုလို။

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အနှောင့်အယှက်တစ်ခုတည်း ရင်ထဲခိုးလိုခုလု
ဝင်ရောက်လာ၏ ။

ရွှေလှိုင်းပြာနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ လျှောက်ခဲ့ရစဉ်က သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းတွေဟာ
သူတွေ့လို့ မရအောင် ပေါ့ပါးလွင့် မြောက်နေခဲ့သည်။

သူမဘက်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်မိတဲ့အခါ မျက်နှာလေး ငုံ့ထားပုံက
သူ့နှလုံးသားကို အရှိန်ပြင်းပြင်းလှုပ်ရှား စေသည်။

တက်စီ(Taxi) အတူတူစီးခဲ့ကြတာလည်း အမှတ်တရပါပဲ။
ရှေ့လှိုင်းပြာရယ်။ သူ ပင့်သက်မောတရှိုက်နှင့် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းယမ်းမိသည်။

“မင်း ဘာလို့ ဒီလင်းဆီ ဖုန်းဆက်ရတာ လဲ၊ ဘာလို့ အလွတ်ကူ
လာတွေ့ရတာ လဲ”

ဘာကိုမှန်းမသိ ဒေါသဖြစ်မိသည်။ အနေအထားကို သူ လုံးဝမကြိုက်။
ပြန်ပြင်လို့ရရင် ပြန်ပြင်ချင်သည်။ မိတ်ဆက်ခင်မင်ချင်တာဆိုတော့။

သူမမှာ ဘာအပြစ်များရှိသလဲ။ ဒီလင်းကရော ဘာလို့ အိုးဝေလုပ်ရတာ
လဲ။ အကောင်းဆုံးကတော့ အားလုံးကို မေ့ပစ်ဖို့ပါ။

ဒီလင်းက သူ့ဇာတ်သူ ကြိုက်သလိုဆက်က၊ ကိုယ်နှင်မဆိုင်။

မွန်းကျပ်တော့ ခံစားချက် နှင့်သူ့ စိတ်ရှုပ်လာ၏ ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဒီလင်း ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့ကို မြင်သည်နှင့်...

“ဘယ်လိုလဲ၊ အိုကေရဲ့လား”

ဟု မေး၏ ။

“မင်းတို့ကိစ္စသိချင်လို့ ငါ အမြန်ပြန်လာတာ”

အိုးဝေ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏ ။

“ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့လဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဂျင်းအကျူကိုချွတ်၊ ဆိုဖာပေါ်တင်လိုက်ပြီးတာနှင့်
ရေခဲသေတ္တာက ရေပုလင်းကိုသွား ထုတ်ယူကာ သောက်ရင်း သူ့အနားသို့
ပြန်လျှောက်လာသည်။

သူက ဝရန်တာသို့ ထွက်ခဲ့၏ ။ ဒီလင်းက

ခြေလှမ်းကြဲနှင့်လိုက်လာသည်။

“ဘာလဲ...ကောင်မလေးနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

ဟု ထင်ကြေးနှင့် မေး၏ ။

“တွေ့ပါတယ်”

“ဟာ...ချောလား”

သူက ချက်ချင်းမဖြေသေးတာကြောင့် ...သူ့ပခုံးကို ပစ်တိုက်ပြီး
စိတ်မရှည်သလို စောင့်နေ၏ ။

“ချစ်စရာလေးပါပဲ”

“တကယ်လား”

ဒီလင်းက တစ်ချက်ပြုံးကာ...

“အသံလေး ကြားကတည်းက ထင်သားပဲတဲ့”

“ကောင်မလေးက အေးပုံရတယ်၊ မင်းက အတည်လား”

“ဒါ မြင်တောင်မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ ဘယ်လိုပြောမလဲ”

ဒီလင်းမှာ ဘာလိုလို ကောင်မလေးတွေ အများကြီးရှိနေသည်။

“မင်းနဲ့ ဘာတွေပြောခဲ့လဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

သူနှင့်အစကတည်းက သိနေတာကိုတော့ ထည့်ပြောမနေတော့ပါ။

ဒီလင်း မသိတာဘဲ ကောင်းပါသည်။ တော်ကြာ တစ်မျိုးတစ်မည် တွေးနေဦးမည်။

“ဒီတစ်ခါပဲ...နောက်တစ်ခါ ငါ့ကို မစားနဲ့တော့”

“အေးပါ”

ဒီလင်းနှင့် အိုးဝေ ရပ်ချင်းတူတာမို့၊ ဒါကို အခွင့်အရေး တစ်ခုလို

ဒီလင်းက အသုံးချ တတ်သည်။ အိုးဝေက ခွင့်လွှတ်ရစမြဲ။

မင်းကို တမင်ညာချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေလှိုင်းပြာရယ်။ ဘာလို့

သည်လိုတွေ ဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။

*

အခန်း(၆)

“ကဲ...ပြော၊ ဘယ်လိုပုံစံလေးလဲ ဘာတွေပြောဖြစ်ခဲ့လဲ၊

အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

ဟု နှင်းဆီမောင်က ပြန်ပြန်လာချင်း မေးတာမို့ မချွင်းမချန်
ပြန်ပြောရပါသည်။ သူနှင့် အရင်တစ်ခါ ဆုံခဲ့ဖူးတာကလွဲ၍ ။ မထင်မှတ်ဘဲ
ကြားလိုက်ရတာ ကတော့ နှင်းဆီမောင်၏ စကားများ၊ ထိုစကားများကြောင့်
ရင်ဘတ်ကလေး ဖိမိ၏ ။

“ဘာမှ အထင်သေးစရာ မရှိဘူး၊ ရှက်စရာလည်း မရှိဘူး၊ လူလူချင်း
ခင်မင်တာပဲ၊ မိတ်ဆက်တာပဲ”

နှင်းဆီကတော့ လုပ်ပြီ။

“ဘာမှဖြစ်ပါဘူး ဟာ”

လှိုင်းပြာက ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ...

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရတာ ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊

ဒီအနေအထားအတိုင်းနေ”

“ဟင့်အင်း၊ စိတ်ညစ်လာပြီ”

“ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလဲ”

နှင်းဆီက ဇွတ်တိုက်တွန်းတော့... သူမရင်ထဲ တဖျပ်ဖျပ် ခုန်လာရ၏ ။

နှင်းဆီ၏ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ကိုယ်က မင်းသမီးဖြစ်ရတော့မှာလား။

အိုးဝေရော...အိုးဝေက ရွှေလှိုင်းပြာကို ခင်မင်ချင်ရဲ့လား၊
ထပ်တွေ့ချင်ရဲ့လား။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သည်တစ်ခါပဲ အခုလို
ထူးထူးဆန်းဆန်း မိတ်ဆက်ဖူးတာပဲ၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ နှင်းဆီဖန်တီးသော
ဇာတ်လမ်းထဲ ဘုမသီဘမသီ ဝင်ပါမိတာ... မှားများမှားနေပြီလား။

ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လာမှာလဲ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှောက်လာသော ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ အိုးဝေ
မျက်နှာပျက် သွားရသည်။ သူ့ဘေးမှာ မျိုးဇော်လည်းပါသည်။

ဘောင်းဘီရှည်အဖြူကလေးနှင့် အကျ...ပန်းရောင်ကလေးကို ဝတ်ကာ
ကြိုးသိုင်းဖိနပ် ပန်းရောင်ကလေးနှင့် ဆံပင်တွေကို ကျစ်ဆံ့မီး သေးသေးလေးတွေ
ကျစ်ထားသော ကောင်မလေး။

သူ့နှလုံးသားကို ပျော့ညွှံ့ယိမ်းယိုင်အောင် ဖန်တီးနိုင်တဲ့ ကောင်မလေး။

“ဘယ်ကိုလာတာလဲဟင်”

တွေဝေငေးနေမိစဉ် သူမက စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဒီလမ်းထဲကိုပါပဲ”

တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြေမိ၏ ။

လက်ရှိအနေအထားကို လှစ်ခနဲ တွေးလိုက်မိလို့ပါ။ ရင်ခုန်သံတွေ
တဖြည်းဖြည်း အေးစက်သွားရသည်။ အသက်မပါတော့သလို ပြုံးကာပြီးတော့မှ
အကြည့်လွှဲထားဖြစ်သည်။

ရွှေလှိုင်းပြာက မခေါ်ချင် မပြောချင်သလို အေးစက်စက် ဖြစ်နေတာကို
နားမလည်နိုင်ပါပဲ... ငြိမ်သက်နေ မိ၏ ။

“ကျွန်တော်တို့ ကော်ဖီလာသောက်တာ၊ ခင်ဗျားက အိုးဝေနဲ့ သိနေတာ ကြာပြီလား၊ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

မျိုးဇော်က နှုတ်သွက်သွက်နှင့်ဝင်ပြော၏။

“ခင်ဗျားတို့ရော ဘယ်လာတာလဲ”

“ကိစ္စရှိလို့၊ အသိတစ်ယောက်အိမ်လာတာပါ”

“ကော်ဖီလိုက်သောက်ပါလား”

ဟု မျိုးဇော်က ခေါ်ပါသည်။ သည်ကောင်တော်တော် လျှာရှည်ပါလား၊ အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိ။

ရွှေလှိုင်းပြာက သူ့သူငယ်ချင်းကို လှည့်ကြည့်၏။ သူ့သူငယ်ချင်းက...

“သဘောပဲ”

ဟု ဆိုတာမို့။

“အင်း...လိုက်မယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူဘာလို့ စိမ်းစိမ်းပြင်ပြင် လုပ်နေရတာလဲ၊ ရွှေလှိုင်းပြာ ဘာမှားသွားသလဲ။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဘဝင် မကျနိုင်ပါ။

သည်လို တအံ့နွေးနွေးနှင့် ထွက်မသွားချင်တာမို့၊ ကော်ဖီဆိုင် ထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတာပါ။

“ကျွန်မက မိတ်ဆက်တာလေ”

ရွှေလှိုင်းပြာ ဝန်ခံစကားဆိုတော့ မျိုးဇော်မေးမိတာကို အားနာနာ ဖြစ်သွားပုံပါ။

“မဟုတ်ပါဘူး”

အိုးဝေက ခေါင်းရမ်းသည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ တွေ့တာ
မျိုးဇော်မမှတ်မိ။ ရွှေလှိုင်းပြာကလည်း မပြောပြ။

သူသည်ဘာမှန်းမသိနိုင်သော တစ်စုံတစ်ရာကို
ခံပြင်းနာကျင်နေမိလေသည်။ ကိုယ်နှင့် ပတ်သက်ခွင့် မရှိသည့် အတူတူ၊ ကိုယ်
ဘာကြောင့် သူကလေးနှင့် လာတွေ့ရသလဲ။

ပင့်သက်ခိုးရှက်ရင်း ကော်ဖီပူပူကို မျိုချသည်။ ဘာအရသာမှ
မခံစားမိပါ။ ကိုယ့်ကို ခိုးဝှက်အကဲခတ်စူးစမ်း နေတာသိသည်။ ရွှေလှိုင်းပြာရယ်။

ကိုယ့်နှလုံးသားထဲရှိနေတဲ့ အရာတစ်ခုကို လှစ်ဟကြည့်ဖို့
မကြိုးစားပါနဲ့။

အခြေအနေဟာ ထိန်းချုပ်သိမ်းဆည်းဖို့ ဖြစ်ခဲ့ရပြီးပြီ။ ရွှေလှိုင်းပြာ
ဘယ်လိုပဲထင်ထင် သူက ဟန်မ ဆောင်တတ်။

ဆိုင်က ထွက်ပြီး နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲချိန်အထိ သူက စကားမဆိုဘဲ
နှုတ်ဆိတ်နေသည်မို့ မျိုးဇော်က...

“ဘာလဲ မင်းဘယ်လိုလဲ”

ဟုမေးတော့သည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး”

“လုပ်မနေနဲ့ မင်းတို့မျက်လုံးတွေက လုံးဝညာလို့မရဘူး၊
လင်းလက်နေတယ်...စကား ပြောနေကြတယ်”

“အဲဒါ ဒီလင်းကောင်မလေးကွ”

သူ မတက်သာဘဲ ပြောပြရတော့သည်။

“ဟေ”

မျိုးဇော်မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“မှားနေပြီ”

သူ့ဘာသာ ညည်းတွားသလို ရေရွတ်လိုက်သည်။

အိုးဝေက ခေါင်းကို ယမ်းပစ်လိုက်သည်။

ကိုယ်ဘယ်လို ပြောပြရမှာလဲ။

“မင်း မြင်ဖူးပါတယ်၊ ဟိုနေ့က ဆံပင်ညှပ်ပေးတာ”

ဟု ပြောပြမိ၏။

“အေးကွ၊ ဟုတ်သားပဲ”

မျိုးဇော်က ထအော်သည်။ အခုမှ မှတ်မိသွားပုံ။

သူလည်း အစကနေ၊ အကုန်တောက်လျှောက်

ပြန်ပြောလိုက်တော့သည်။ မျိုးဇော်က နားထောင်ငြိမ်သက်နေ၏။

*

အခန်း(၇)

အိုးဝေက မထင်မှတ်ဘဲ ရွှေလှိုင်းပြာနှင့် မတော်တဆ ဆုံခဲ့တာ
ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ခဲ့တာ ပြောပြမိတော့...

ဒီလင်းတစ်ယောက် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည်။

“ခဏခဏတွေ့ရင် မင်းရင်ခုန်သွားမှာလား”

ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စွပ်စွဲသည်။ ဘာလို့ ဒီလင်းက အတက် ခန့်မှန်းရတာ
လဲ။

“ဟာ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေကွာ၊ ကောင်မလေးက မင်းကို ကြိုက်သွားရင်
ငါကျန်ရစ်မှာ၊ မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ”

ဒီလင်း ညည်း၏ ။

“အခုပဲ ဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်”

စကားဆုံးတာနှင့် ဖုန်းခေါ်၏ ။ ထိုအချိန်မှာ နှင်းဆီမောင်က
ဖုန်းဘေးနား ရှိနေ၏ ။ ဖုန်းသံကြားတော့ . . .ဖုန်းကို ကောက်ယူထူးမိပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ရွှေလှိုင်းပြာ”

မျှော်လင့်မထားမိတာမို့ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲမြည်သွားရင်း နှင်းဆီမောင်

ပြုံးမိ၏။

“အိုးဝေလား”

“Yes, . . .ဟုတ်တယ်”

သူ့ကို ရွှေလှိုင်းပြာက ချက်ချင်းမှတ်မိတာကို ဘဝင်ခိုက်သွား၏။

“ရွှေလှိုင်းပြာနဲ့တွေ့တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေလည်းပါတော့၊
စကားသိပ်မပြောဖြစ်ဘူး” ဟု အိုးဝေစကားကို နင်းလျှောက်သည်။

အိုးဝေဖက် မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြကာ ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်၏။
အိုးဝေ ဟုတ်မဟုတ် မြင်ရတာ မှ မဟုတ်ဘဲ။

ဒီလင်း . . .ဒီလင်း . . .

တတ်လည်း တတ်နိုင်သည့်ကောင်။ အသံက အူမြူးလိုက်လှဲနေသည်။
မျက်နှာကလည်း ကြည်လို့၊ ရွှင်လို့စကားလည်း အရမ်းသွက်သည်။
တစ်ထိုင်တည်းနှင့် ပစ်ကျရလောက်အောင် ပြောနိုင်သည်။

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာတွေ ပြောပြချင်တယ်” အိုးဝေ
မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဒီလင်းက အဆင့်တက်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီလား။ နှင်းဆီမောင်က
မျက်နှာလေး ထူအမ်းသွားရသည်။ သူ့ရင်ထဲက စကားတွေကို ရွှေလှိုင်းပြာ
နားထောင်သင့်တာပါ။

“လှိုင်းပြာ” နှင်းဆီ ပြန်မထူးရဲ။

“ကျွန်တော် အောင်ပါ့မလား”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ဟု မယုတ်မလျော့ ဖြေမိသည်။

“ပြောကြည့်မှ သိရမှာပေါ့”

“မပြောပါနဲ့ဦး”

လူမှားပြီး ချစ်ရေးဆိုတော့မှာထိတ်လန့်လာသည်။

“ကျွန်တော်ပြောမှာ သိလို့လား”

“မသိပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့မှ ပြောပါနော်”

အိုးဝေက ကြေကြေကွဲကွဲ နှမြောဝမ်းနည်းသလို

ခံစားငြိမ်သက်နေမိပြီးမှ ဆက်မကြား ချင်တော့ တာမို့ ဒီလင်း အနားက
စထွက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် အရမ်းတွေ့ချင်တယ်”

ဆိုသော ဒီလင်းအသံက အိုးဝေနောက်ကို ကပ်ပါလာ၏ ။

“အင်း. . .See you Again နော်”

နှင်းဆီမောင်က စကားဖြတ်ကာ ကမန်းကတန်း ဖုန်းချလိုက်သည်။

“အမယ်လေး”

ဖုန်းချပြီး၊ လှည့်အကြည့်မှာ..

နောက်တွင်ရပ်နေသော ရွှေလှိုင်းပြာကို မြင်သဖြင့် ရုတ်တရက်

လန့်သွားရသည်။

“အိုးဝေနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလေ”

ဟု ဖြေရှင်းမိသည်။

ရွှေလှိုင်းက တမင်အသံမပေးတာ မဟုတ်ပါဘဲ၊

အိုးဝေဆိုသောအသံကြောင့် ရင်ထဲ ဒုတ်ကနဲမြည်ကာ ခြေလှမ်းတုန်သွားမိသည်။

“ရွှေလှိုင်းပြာပြောတော့ စကားနည်းတယ်လို့။ ကြည့်ရတာ အရမ်းအေးတယ်ဆို... အခုပဲ ရည်းစားစကားပြောတော့မလို့”

“ဟုတ်လား”

“ရွှေလှိုင်း ရင်မခုန်ဘူးလားဟင်”

“ဘာလို့ ခုန်ရမှာလဲ၊ လုံးဝမခုန်ဘူး”

ဟု ဇွတ်မှိတ် ငြင်းမိတော့...

“အဟိ”

ဟု နှင်းဆီမောင်က ပုခုံးလေးကျုံ့ကာ ရယ်လိုက်သည်။ ရွှေလှိုင်းပြာ မျက်နှာကလေးက ရှက်စိတ်နှင့် ရဲကနဲ ဖြစ်သွား၏ ။ ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ အိုးဝေ။

ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။

“ဖုန်းနားထောင်လိုက်တာ တကယ်အားနာတယ်”

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး နှင်းဆီရဲ့”

နှင်းဆီက ပြောတော့ သူ့ဘက်က ရည်းစားစကားပြောဖို့ အရှိန်ယူနေသတဲ့လား။ တကယ်ပဲ လား။ ယုံရခက်ခက်ပါ။ တွေ့တုန်းကတော့ အေးတိအေးစက် ရှောင်ဖယ်ဖယ်နှင့် စကားပင် ဟက်ဟက်ပက်ပက်မဆို၊ ခေါင်းငုံ့အကြည့်လွှဲကာ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့စေ့လိုက်တာ၊ သူက ဘယ်လိုကြီးလဲ။

အပြင်မှာ လူချင်းတွေ့တော့ ဝေခွဲရခက်နေတာလား။

မျက်နှာပူနေတာလား၊ သတ္တိနည်း နေတာလား။

သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ လေးနက်နေတာအမှန်၊ ထိုလေးနက်သော
မျက်လုံးကလေး တွေကို လှိုင်းပြာ သိပ်နှစ်သက်နေမိပြီ။

*